

mig om dette Spørgsmaal, og jeg skal derfor kun kort rekapitulere Sagens Sammenhæng, hvoraf det vil fremgaa, at den Fremstilling, det ærede Medlem fra Løvel (Nørskov) gav, hviler paa en fundamental Misforstaaelse af, hvorledes Stillingen har været. Det ærede Medlem siger, at før 3. April var der ikke fri Handel, idet der kun var Staten at sælge til. Dette er urigtigt. I Tiden indtil 3. April var der, som jeg har sagt før, fri Handel med Hensyn til Kornet. Staten var en af dem, der købte op, og Staten skulde stille sig særlig imødekommende med Hensyn til at modtage Rug af lav Vægt, som maaske andre Steder ikke kunde finde Afsætning, men der var fuldkommen fri Handel hermed. Det fremgaar simpelthen af de foreliggende Tal. Der avledes i Viborg Amt i Aaret 1916 efter de statistiske Opførelser noget over 240,000 hkg. Staten har i alt af disse 240,000 hkg købt 55,000, og af disse 55,000 er atter 18,000 overtagne efter 3. April, da der ikke var fri Handel, idet Staten ved en Bekendtgørelse overtog alle Beholdningerne og samtidig fastsatte den ensartede Pris. Før 3. April er der altsaa af Amtet kun indkøbt 37,000 hkg. Det er kun om Prisen paa disse, at det af det ærede Medlem fra Løvel motiverede Andragende drejer sig. Statistisk Departement har efter min Anmodning undersøgt, hvor meget der maa antages at være solgt til private i Tiden før 3. April, og paa Grundlag af Høststatistikken og Statens Opkøb og det til Saaesed beregnede Kvantum maa man formode, at der til andre end Staten er solgt 107,000 hkg, det vil altsaa sige, at af det, der er solgt i Tiden før 3. April, andrager Statens kun en Fjerdedel. I denne Tid, hvor der altsaa solgtes tilsammen 145,000 hkg, kunde enhver gaa til den Køber, som vilde modtage Kornet; der var ingen, som paalagde vedkommende at gaa til Amtet, og det fremgaar af Tallet, at man i høj Grad gik til private.

Det fremgaar af en af Amtmanden for Viborg Amt paa Foranledning af den Diskussion, som fandt Sted her tidligere, af mig afkrævet Erklæring, bilagt med nogle Udtalelser fra handlende i Amtet, at de handlende som Regel har købt Rug saaledes, at de betalte fra 17 Kr. 50 Øre og nedefter til 16 Kr. 30 Øre for den mest lavvægtige Rug. Der foreligger Erklæringer fra Forretninger i Balling, i Viborg, i Skive og flere andre Steder. Hvis man nu vilde foretage en Efterbetaling til dem, der har solgt til Staten, vilde det betyde,

at den ene Fjerdedel af Kornet, som er solgt til Staten, nu vilde blive stillet gunstigere end de 3 Fjerdedele, som ikke er købt af Staten. Staten vilde maaske, det skal jeg ikke bestride, kunne ordne administrativt dette Forhold. Der er udstedt over 4,000 Checks i alt til Landbrugere, der har solgt til Amtet, og man maatte vel nok kunne rekonstruere hele denne Forretningsgang. Men blandt dem, Staten har købt af, er der ogsaa Forbrugsforeninger og handlende, og naar Staten nu skulde efterbetale for den Rug, den har modtaget, skulde den altsaa ogsaa efterbetale til de Forbrugsforeninger og handlende, den har købt af. Hvorvidt disse er i Stand til atter at lade Efterbetalingen gaa videre til de Landbrugere, som de har købt Varerne af, kan jeg selvfølgelig ikke paa nærværende Tidspunkt udtale nogen som helst Formodning om.

Den Fremgangsmaade, der fulgtes i Viborg Amt, og det foreligger for mig, at den er fulgt ogsaa i Skanderborg Amt — hvad tillige en Udtalelse af et æret Medlem fra Amtet viser —, i Randers Amt og Aarhus Amt, er utvivlsomt rigtig. Der var fastsat en Maksimalpris for Rugen, og den højeste Pris, man havde Lov til at give for den meget lavvægtige Rug, var 17 Kr. 70 Øre, men der var intet som helst Paabud om at give denne Pris. Derfor er der over hele Landet i privat Handel og i disse Amter for Amternes Vedkommende betalt efter Overenskomst med Sælgerne. Der er altsaa truffet en Overenskomst, ved hvilken man har faaet Tilbud og modtaget dette, og det er derfor uberettiget nu at kræve et Vederlag ud over den Overenskomst, man selv frivillig har sluttet. Ved senere Ordninger, først ved Ordningen af 3. April, hvor man ophævede den frie Handel og bestemte, at alle skulde levere til Staten, fandt Staten det rigtigt at have en ensartet Pris, netop fordi Muligheden for frivillig Overenskomst var ophævet og vedkommende, som ikke vilde modtage Statens Tilbud, ikke kunde gaa andetsteds hen for at se at faa en højere Pris.

Ved den Ordning, som ved Loven nu er fastsat — i øvrigt under en vis Kritik —, er der fastsat en ensartet Pris, dog har den ensartede Pris, der nu betales i Henhold til Loven, i selve Loven det Korrektiv, at Varerne skal være af en tilstrækkelig god Kvalitet. Der har ikke været Anledning til at optage Skøn over, hvorvidt Tilstanden af den lavvægtige Rug, som altsaa efter frivillig Overenskomst er afstaaet til